

[Svend Haugaard]

bør være med i forreste linje, når vi erkender, at risikoen er væsentlig større end den gavnlige virkning, det kan have at anvende freonmidlerne.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg forstår, at hr. Svend Haugaard og jeg er fuldstændig enige i dette spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

9) Til *miljøministeren* af:

Ib Nørlund (DKP):

»Vil ministeren forlange, at A/S Dansk Sojakagefabrik på Islands Brygge indhenter tilladelse til fortsættelse af produktionen?«
(Spm. nr. 543).

Skriftlig begrundelse.

A/S Dansk Sojakagefabrik, Islands Brygge, fik godkendelse af sundhedskommissionen til at producere indtil 29.000 t klor årligt, før lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse trådte i kraft. For at kommunalbestyrelsen kan få adgang til at stille vilkår over for Dansk Sojakagefabriks produktion og sikre overholdelse af miljøloven, er det nødvendigt, at miljøministeren bringer miljølovens §§ 36 og 38 i anvendelse.

Ib Nørlund (DKP):

ØK-foretagendet Dansk Sojakagefabrik har gennem flere årtier med sin klorgasproduktion skabt uro og modstand i vide kredse af befolkningen ude på Islands Brygge, som jeg repræsenterer.

Allerede den 26. maj 1976 stillede jeg spørgsmål til den daværende miljøminister i forbindelse med, at kviksølvforureningen var blevet målt i de omliggende kolonihaver derude, og at der forelå et påbud om en begrænsning af denne forurening inden for bestemte frister, som man imidlertid fra selskabets side ufortrødent satte sig ud over.

Nu er der ikke alene tale om disse problemer omkring kviksølvforureningen, men også om risikoen ved klorudslip og ved oplagring af klor, hvoraf der findes en 200-300 t til stadighed derude.

En af de nye ting i miljøloven af 1973 er jo, at den ifølge § 2 også omfatter risikobeto-

nede processer og oplagring. Dansk Sojakagefabrik, som eksisterede før 1974, falder jo ikke fuldt ud ind under denne miljølov, men det kan ministeren råde bod på ved at anvende §§ 36 og 38 i miljøloven. Den første paragraf siger, at for bestående virksomheder kan man bestemme, at de skal ansøge om godkendelse efter miljøloven, og § 38 siger, at en sådan godkendelsespligt også gælder anlæg, såfremt der skønnes at være særligt behov for at undersøge forureningen. Hvis ministeren gør sådan – og kun da – kan Københavns kommune stille vilkår for produktionen.

At der findes et særligt behov for at få taget disse problemer op, synes jeg klart fremgår af den ganske omfattende uro, der er blandt folk, som er bosat eller beskæftiget på Islands Brygge. Derfor spørger jeg, om ministeren vil anvende disse paragraffer.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Miljøstyrelsen har over for mig oplyst, at Københavns kommune i november måned 1978 har orienteret styrelsen om, at man er i færd med at udarbejde en redegørelse om et uheld på Dansk Sojakagefabrik i oktober måned 1978, der gav anledning til et klorudslip. Samtidig forsøger Københavns kommune at få afklaret, hvilke risici der er forbundet med uheld på virksomhedens kloralkalanlæg. Sideløbende med denne risikovurdering vil der blive udarbejdet en redegørelse for de sikkerhedsforanstaltninger på og uden for fabrikken, som undersøgelsen kan give anledning til. Resultatet af dette arbejde vil Københavns kommune fremlægge for offentligheden, forventeligt her i foråret 1979.

Miljøstyrelsen har i øvrigt gjort opmærksom på, at Københavns kommune efter miljøbeskyttelseslovens § 44 kan pålægge virksomheden alle nødvendige krav om forureningsbegrænsende foranstaltninger, såfremt virksomhedens forurening ikke skønnes at være uvæsentlig. Det er derfor ikke korrekt, når det siges i begrundelsen for spørgsmålet, at det er nødvendigt at bringe miljøbeskyttelseslovens §§ 36 og 38, som hr. Ib Nørlund henviste til, i anvendelse, for at Københavns kommune kan få adgang til at stille vilkår til Dansk Sojakagefabriks produktion og sikre overholdelse af miljøbeskyttelsesloven.